

E lap megjelenik minden nap este, vasárnapot kivéve.

Előfizetés júliustól december végéig Budapesten háborússal 5 fr., vidékre postán borítékban 6 fr. p. p.

Hónapos előfizetés csak helyben, s a hónap első napjától kezdve fogadtatik el.

Előfizetheti helyben a kiadóhivatalban (Országút Kúnewalderház) és minden postahivatalnál.

Hirdetések egy háromszor hasábosított sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp.

Egyes szám ára 3 kr. pp.

Pest július 4.

Hadseregink állásáról az alább közlendő kormányi placat ad némi felvilágosítást.

Az egész főváros a legújabb vezéri változásokról beszél és a boszuság leirhatlan.

Meg nem foghatja senki, hogy mi bajok van egy némellyeknek most ismét Görgeivel.

Ezt bár kitől credjen, tünni nem lehet. Az utóbbi kinevezésekből ítélve az ember nem tudja mit gondoljon. Ki parancsol Magyarországon? Felelős kormányunk van-e, vagy e mellett uralkodik még egy titkos honi, védegyleti camarilla is?

Azt, hogy Mészáros generalissimusnak van kinevezve, nem tudta senki, ha van ilyen rendelet, az a közönség szeme elől eltakargatott.

Csak azt olvastuk, hogy ezen generalissimus, egy vice-generalissimust, vagyis egy generalist nevezett ki.

Mi oda látszik mutatni, hogy ezen generalist már most egy pár puztán csak generalist vezéri helyéből le akarna tenni.

Nem titkolózunk, miről a városban a három hetes gyermekek is beszélnek.

Arról van a szó, hogy Görgeit letegyék.

S miért, mert ugymond nem akar engedelmessé válni.

Ez baj volna. Ezért Görgei nem csak letévést, hanem fejbe lövetést is érdemelne.

Hanem ha történetesen Görgei az afféle miután ellen merészkednék humillima representatiókat beküldeni, mellyeknek értelme oda menne ki, hogy egy pár ember szörnyen követelné azt, hogy a hadi operációk végtelen kárára vagy huszezer ember midig arra használtassék, hogy kedves drága személyöket estarászája, akkor bizony nem tudja, mit gondoljon az ember.

A világhistoriának legcomicusabb jelenete az, hogy a kinevezett generalissimus, ki egyszeremind a teljhatalmu futárság díszét provincziáját is magára vállalta, meavén Komárom felé, mint járt ottan, s mint jöve onnan vissza.

Lesz ennek is ideje kiírni. Most még csak úgy mondogatják egymásnak az emberek.

Annyi bizonyosnak látszik, hogy Görgeinek nem igen lehetett ideje a levelet elolvasni, mert történetesen akkor, mint afféle makranczos nem engedelmeskedő ember, a hazának a szőnyi dícsőséget szerezte meg.

Megszerezte úgy, mint Isaszegnél, hol Kosuth mondása szerint Görgei a vezér s a harcoló közvitéz, szerepét egyenköleg dícsőségesen viselte.

Félre az olyan boldogtalan ministeriummal, melly nem irtózik illy vészes percekben vezéri kravallokat előidézni.

És méginkább félre azért, mert nyomoru-rendelkezéseivel árt legnagyobb erősségűnknek: Kosuth úriás névének.

Mert a közönség akaratlanul arra a gondolatra jó:

Hogy a hatalom legyen bárkinek kezében, mihelyt az le van téve, király, elnök, kormányzó azonnal féltékeny kezd lenni.

És megjelennek változtatott alakban mindazon syptomák, miként az emberi gyengeségek, a körüllevők befolyásaitb. mellyek eddig csak a korona alólszoktak kikukuesálni.

És illy félreértésektől nem tudják a ministerek megóvni a kormányzó nevét? Iszony!

Kormány-e ez a miénk?

Nem az. Dehogya az.

Mit mivelte tegnap. Borzasztó statariumot hirdetett ki azok ellen, kik a magyar jegyeket elfogadni nem akarják.

Ez magában nem rosszul hangzik, mert valóban azok, kik a magyar jegyek hitele ellen cselekesznek, a hazaárulók első rangú vétkesei közé tartoznak.

Igen de a ministerium nem tudja, nem érti, mit beszél. Halálos büntetést mond olyan vétkekre, mellyet senkire a világon rábizonyítani nem lehet.

Nincsen-e a gyermeknek is annyi esze, hogy nem mondja azt, hogy ő a magyar jegyet el nem veszi, hanem szab árújának olly magas árt, mellyet senki meg nem fizet.

Bankjegyek hitelét nem statariumokkal lehet fentartani.

Hanem fentartani lehet egyedül úgy, ha a kormány erőt és határozottságot mutat.

Szemere kiküldötté hogy ő forradalmi kormány, és viselőtől kávénénike-kormánynak tekintheti mindenki.

Tudja-e azt Szemere, mit tesz forradalmi kormányoknak lenni?

Annyit tesz, mint magát a legmerészebb közkára kitenni.

Annyit tesz, mint a szabadság szent nevében megragadni a veres lobogót, s tudni győzni vagy meghalni.

Oda engedni az ügy szentségeért még jó nevetet is, melly sirjaink felett egy ideig még fennmarad, mert ha legyőzetünk, Európa zsarnokainak lesz gondja rá, hogy a késő kor rólunk csak megvetéssel tudjon emlékezni.

Azonban Szemere előtt a forradalmi elv sem volt több, mint pusztá szó, miként azt demokraciájának híres magyarázatában volt szerencsének tapasztalhatni.

Midőn a nemzet hallotta, hogy a ministerelnök a forradalmi zászlót tűzte ki, tapsolt egész erejéből, s azt mondta: a forradalom erős kocskajáték, olyanba csak határozott és erélyes ember kap bele. Hozanna Szemerének!

De ime! a vész, melly a határozott és szilárd jellemet, miként az aranyat a tűz, szokta megpróbálni, a forradalmi ministerből egy reszkető várat csinált.

A Hozannák megszüntek. A zsáros hivatalokra kinevezett táblabírák elsompolyognak, s a kormány a gyeplőket ama ragadó mének legszirajabbjai, az események, közé oda dobja.

Igy történt az, hogy a fővárosi nép látván azt, hogy a kormány önmagában nem bizik, hogy kormánya viharos időkben lábainak szilárdságát elvesztette, nem tud megállani, kápkod fához fához s minden szalmaszálhoz, épen nem csudálatos dolog, ha pénzjegyeinknek a tegnapi crisisit ki kelle állniok.

Nem kell olly szigoruaknak lenni az emberek megítélésében.

Különösen pedig a pénzjegyek hitelére soha sem lehet argumentum a statarium.

Oda figyelmeztetés kell. Oda jó példa kell. Oda az szükséges, hogy a nép lássa, hogy neki s vezetőinek egy sorsa leend.

Ne azt lássa a nép, hogy neki kezében marad egy jegy, melly addig, míg az ellenség a fővárost tartani fogná, meg lehet érték nélküli, sőt veszedelmes is lehetend, ellenkezőleg a kormány

emberei a vész közelegének már csak távol hírére is szétfutnak.

A kinek önmagában és saját intézkedésében bizodalma nincsen, s azt oly fenhangon s kétségbevonhatlanul mások előtt is kitünteti, nem követelheti, hogy mások bizzanak benne.

Hanem megkívánja a nép, hogy midőn bizodalmat követelnek tőle, a követelők azt megérdemljék.

Mutassanak ezek szilárdságot. Figyelmeztessék a népet a vész nagyságára, de ne engedjenek senkit kétségbe esni.

De oly visolet mellett, mint a kormányé, más országban az ilyen embereknek csufosan meg kellett volna szünni, mert a bátor nép, melly százezerével küldé saját vörét a harcra, és adott ujonczot annyit, sőt többet, mint a kormány kívánt, a politikai poltronságot nem tűrheti.

Az ellenség az első berohanáskor rettenetes erővel jött, hadainknak vissza kellett vonulni. Hiszen nem is rohant volna be, ha legalább is ennyit sükkerről, mennyit eddig aratott, biztos nem lett volna.

Azon kétségbeesett modor, mellyel a kormány emberei megszöktek, vagy legalább melly szerint magukat Reiserfertignek tették, még nagyobb pénzerisist is okozhatott volna.

És hogy a crisis ma már nevezetesen javuló állapotban van, azt gondolja a miniszterelnök, hogy oktalan statarium hirdetéséből származott?

Nem. Egyedül annak köszönhető, hogy a kormányos visszajött, s hogy a főváros intelligens lakosaiban több energia mutatkozott, mint a kormányban, s hogy ezek a miniszterek kétségbeesésére nem sokat hajtottak, hanem először csak megütözköztek magokban, később kezdtek gondolkodni egy kicsit, s végre megvoték azokat, kik a vészes időkben magokat a haza szent színe előtt olly törpéknek mutatták be.

Isten őrizze meg másutt milly szomorú következése volna annak, ha egy magát forradalmi-nak nevező kormány illy vénhanya módjára viselné.

A mellett hogy az illy egyének egy perc alatt megvolnának bukva, sőt tán leveretve, és mint a nép áuitói és csalói, az utcákon meghurczoltatva volnának, még a szabadság ügye is mellyet vezéreltek, el volna veszve.

Nálunk ezen szomorú demonstratiókra sem idő sem szükség nincsen, sőt alig is tartozik a lehetőségek közé.

Miért? Mert a közönség érzi, hogy ezen emberektől, kik magok alól a gyékónyt ki hagyják rántani, többé sem jót sem rosszat nem várhat.

Ők ma már rendelkezéseknek formáját bírják, lényegét többé nem, azt a mult néhány kerengések alatt a sors kezeikből kifacsarta.

A ministeri hatalomból a percztől fogva semmi sem áll. Ők csak papírt tudnak ezentul rontani.

All egyedül még Kossuth roppant neve és mindenható befolyása a népek lelkére és áll a hadsereg, melly dicső vezérei alatt egyig el hull, ha kell, de az ellenségnek meg nem adja magát.

Ebben van reménye a hazának.

És a reménységében nem fog esatlakozni. Legkevésbé pedig azon ok miatt, hogy Szemere et compagnie elaláltak, mint a halak, midőn a víz róluk lefoly és szárazan maradnak.

A haza Kossuthra tekint, mint vezető lélekre és tekint a dicső hadseregre mint azon törhetlen karra, melly Kossuth céljait végrehajtandja.

Magyar nép! ha egy perczig ingadoztál is saját magad által kibocsátott pénzjegyeid iránt, ne nézd te tovább minisztereidnek kapkodásait.

Fordulj el azoktól, kik téged statariumokkal fenyegetnek. Ollyannal, melly a becsületes embert boszantja, a gazokat pedig utól nem érheti.

Hanem tekints magadra, tekints hadseregedre, tekints azon erős akaratódra, mellyel a hazát megvédeni elhatároztad magadat, akár menjenek véled a poltron vezetők, akár nem.

Kormány-e ez a miénk?

Nem az. De hogy az.

Vegyük csak kicsiben. Mi történik a Közlönnyel? komédia vagy tragoedia.

Soha ollyan fejveszettséget, mióta a világ. Háat uram fia a hirre, hogy a muszkamár csak husz magyar mér földnyire van Pesthez, a belügyminister firkant egy „Miuánt” s felpakoltatja sajtótól betűstől, Emódistól és Hazuchastul együtt az egész redactiot, s kiküldi őket, hová? nem tudni.

És ezalatt a kormány ön magát egyik legáltalmasabb fegyverétől, a sajtótól megfosztja.

És miért?

Mert a Közlöny személyzetét elküldte a világba vándorolni, miként Izrael fiai a pusztákban, adván nekik utmutatóul a villámlást és mennydörgést.

És aztán, ha a Közlöny sajtóját elvitték s Emódi hadnagy ur s Hazucha nem hadnagy ur elutaztak, már megszűnt itt Pesten az élet.

A kormánynak nincs annyi lelke, hogy Budapest mintegy husz gyors sajtói közül egyet igénybe vegyen.

És aztán megszóltsion egy becsületes kinézésű fiatal embert, hogy nézzen utána, miszerint a kormány rendeletei jól hibátlanul kiszedve a szokott alakban megjelenhessenek.

Vagy tán nincs szüksége a kormánynak hírlapra?

Most! a legcriticusabb perczekben. Igy gondolkodik-e a kormány? Ha igen, akkor ön magát elítélte. Akkor bevallja, hogy az események kisdorták őket kerékvágásokból s a vaksors következményeinek feltétlenül megadták magukat.

Hogy a kormány olly éhhetetlen s megdermedt, hogy magának egy organumot nem tud szerezni, azon a főváros végtelenül boszankodik.

Mindenki világosan kijönja a kárhoztató itéletet. Hogy az illyen kormány nem kormány, hogy az tiszteletet nem érdemel, hogy az szegye-nére van azon nemzetnek, melly most Európában a legelső szerepet viszi.

Most hagyja magát a kormány saját organum nélkül, midőn a fővárosban a Marcziuson kívül egy magyar lap sem jelenik meg!

A „Republica” azt sem mondta olvasóinak, hogy eb vagy kutya, hanem megfutott a muszka elől.

Ma reggel ismét következő placat jelent meg: Ujabb tudósítás győzelmünkről a szőnyi sánczoknál.

Az ellenség 50,000 embernyi erővel Komárommal szemközt Duna jobbparti sánczainkat tegnap julius 2-kán megtámadta.

Elcinte az ellenség a sánczok első vonalát már-már bevette, de a melly bevette, a sánczokban lelta halálát.

Balszárnyát G ö r g e i egész Ácsig a isszakergette, közepét s jobb szárnyát K l a p k a egy jól intézett huszártámadással elvágta, s így az ellenség minden helyen megfutamítottatott.

A mi veszteségünk körülbelöl 700 fő: az ellenségé k é t e z e r. A monostori sánczokban egész rakásokban feküdtek az ellenség halottjai.

Éljen a haza!

Pest, julius 3-kán 1849.

Kossuth Lajos,
kormányzó.

1849. junius 16-ról

Egy köztüzér következő cikket küldte nekünk.

Hatnapl ostromlása után Temesvárnak, egy jássági d e r é k magyar ember Mihalai táborunkba jött, két huszár atyafait meglátogatni.

Este bámulva nézték a majd csaknem csillagokig menő tüzes bombákat, sokáig tündöttek a megfoghatlanságon, s kíváncsiságtól ingerelve azt mondja a két huszárnak: már ha itt vagyok s ha vissza nem mehetek is, s ha meglőnek is, mégis kimegyünk reggel megnézni minő lehet az a bomba.

Ki jöttek hárman, s még egyik sem látta közelről, s kértek, hogy mutassuk meg a bombát hogyan küldik majd csaknem a csillagokig, s hogyan van hogy mindig ég míg le nem esik, s akkor hogy pattan olly nagyot, s ha leesik is sokáig ég, s még gyujt is, és a mi több hogyan van annynyi ereje, hogy a földbe egy öl mélységre bele megy, ugy annyira, hogy víz jön föl a földből utána, mind ezeket a legbámulatósabban kérdez-

ték, mit az itteni bombázó tüzérek neki fölfogatólag megmutattak.

E közbe mondja a derék magyar ember, ugyan van-e Vigisgrecznek ilyen szép jószága, de ugyan sok károkat tett már, csak nem minden házat összedöntött a várba, ezt már csakugyan okos értelmes embereknek kell tudni, a kik ugy be tudják dobatni, mint magok.

Oh, de szép, hanem ugyan veszedelmes itt lenni, meg is süketülhet az ember, s az is igaz ugyan, hogy megérdemlik aztán a jó fizetést, van is tudom sok fizetések, szóla ő.

Mire egy közbombász fájlalva mondja: Bátyám, mondták ezt már sokszor több okos emberek, de mégis csak annyi fizetést kapunk, mint a baka vagy más katona.

Erre azt feleli a néző, bizony pedig 3 annyit érdemlenek.

E közbe egyik huszár egy gránátot látott a földön, s mutatja sogorának mire így felel.

No lásd, ilyen kis bombát hozott a multkor innen egy emberünk s ugy jártak vele, egy hasrágós volt a házba, s éppen kenyérszittésre fűtötték a kemenczét, egy okos találkozott, a ki a golyót megmelegítve tanácsolta hasára tenni, s ugy is tett ő, betette a kemenczébe, s kevés vártatva eldurant a gránát a kemenczét szétöntötte, a házat meggyújtotta, a beteg pedig ugy megijedt, hogy minden fájása elmúlt s kifutott a házból, azóta nem is volt hasrágása. ez igen jó orvosság.

A becsületes magyar ember ezt elbeszélvén, megköszönte a megmutatást, s végre azt mondta, többre becsülöm életemnél hogy ezt láttam.

B. g.

Tolna megye.

Folyó hó 28-kán bizottmányi ülésünk levén; a főispán tartalomdúzs megnyitó beszédében előadta, hogy a közelmúlt terhes idő, miatt elhagyni kénytetett hivatalát, melyre u. m. sem szánult sem vágyott soha, a kormány rendelete folytán most egy időre ujjolag felveszi. Meleg szavakban hívta fel a tisztikart a néhol mutatkozó kihágások meggátolására: népünk félrevezetését átköszöségben érintve.

Felolvastatván az adókivetés tárgyabani pénzügyministeri rendelet, a rónokok, adókivetési választmányok s törvényszékek tagjai főispányilag kinevezettek.

A központi főbirói hivatal Horibán János, az alügyészi Kornis Antal lemondásával megürülvén; az elsőre Damsics Lajos, emerre pedig Szelle Sámuel nevezettek ki.

Ezekután kerületi törvényszékek alakítása jövön elő; a földvári törvényszéki szolgabíró kinevezése vitatkozásak tárgya lön. Azon elvgyőzött, hogy ujjabb idők alatt a népben, némelly egyének s családok irányában támadott ellenszenvre figyelemmel kell lenni.

Ugyanis Perczel Jenő völgyügyi csász. biztos

ügyünk iránt némelly német helységekben igaz rosz szellemet támaszta, bérgyilkos czimboráival a németiséget faj háborura izgatja ellenünk, s néhol már véres összefütközések merültek fel. Ezen járásbéli tisztviselőink elfogására is izgatván, a horvátok közel lététől bátorított németiséget, azok nem is közeledhetnek járásukhoz.

Kéty községe lelkésze által kerületi törvényszéki ülnök Fonyó Benedek kineveztetése ellen kifogást tett; s törvényszéküktől elmozdítani kéré. A 2-od alispán közvetlen átvevé a szót annak védelmére „kifogást u. m. mindenki ellen lehet tenni, a Kétyiek panaszát tehát mellőzendőnek tartja.“ Nem találkoztván más, ki a Kétyiek sisyphusi munkájának neki görbedjen, a kinevezés maradt.

Megoldást vár, valljon jó tapintat e a tisztviselők választásából — abnormis állapotunk miatt — mindaddig kizárt bárány türelmű községek panaszainak, mikre csak a legnagyobb kényszerűségben vetemednek, egyenesen utját állani. Népünk eddig nem igen részesült olly bánásmódban, melly megtanította volna a reformot s jogait fölfogni. Mult évben az első ugy nevezett népszerű tisztikar kinevezések által alakították, néhány hóval később a ker. törv. székek kinevezések által alkottattak, a mult évi népszerű tisztviselőink nagyrésze az ellenséggel elszökvén, folyó hó 12-kén tisztújítást kelle tartanunk, melly szinte kinevezés által ment végbe, most pedig száz egynéhány tisztviselő neveztetett ki, s ezen — abnormis állapotunk kényszerítette — örökös kinevezések mellett, a nép bizalma és rokonszenvre majd ingadozik, majd megszűnik az öt éves Ürményisták irányában.

Uraim! a néptermészetes ösztönnel bir kijelelni azokat, kiket vele hasonlólag a közjó ohajtása lelkesít. Kisértsük meg egyszer a népválasztásának egy kis tért nyitni, majd meglátandjuk, valljon létezik e némi kis különbség a nép itélete s azon braminoké között, kik eddig görcsösen szoriták markukba a megye kormányzási gyepöljét.

B. J.

Zalából.

Nézze Marcius ur, a háboruban haszonvehető még a népfelkelés is.

Baranya népe felkelt és kiverte az osztrák zsarnok bérenceit Pécsből, Siklóból.

Somogy népe pedig már sokkal előbb kiverte a gaz horvátokat Kaposból, Szigetből, Berényből.

De kiszorította őket még Kanizsából is, pedig Kanizsa Zalában vagyon.

Az ellenség már az ördögtől sem félhet jobban, mint fél a huszártól s a honvédtől, de azért hódol ám az erőlyesen kimondott népakaratnak is.

Igaz, a fegyvertelen népfelkelés magában egy magával tehetetlen tömeg, de ötven katona e magával tehetetlen tömeg élén már egy sereg, a melly előtt a császáriak ágyustól futnak.

Teszi ezt a moralls hatás.

A horvát Zalából nem takarodott ki egészen,

még mindig a Muraközben tanyáz és kipusztítja a szegény muraköziet borukból, kenyérből, huskából.

A Muraközben ben van még 800 ujjoncz, melly tavaly ki nem állítatott.

A Muraközben a Varasdiak szedik az adót.

A Muraköziet alig várják a jelt, hogy feklhessenek és üthessék agyon a tetves horvátokat.

Végre a horvátok örömet is mennének, csak történnék valami, a mivel szökésüket otthon mengethetnék. Így volt Kanizsán is.

Hát nem lehetne a Muraköz tiszttára kisöppörni?

A táblabírók azt felelik: „Igen lehetne, ha volna rendes katonaság.“

De ha rendes katonaságunk volna, akkor még sokkal többet is tehetnénk; Horvátországban most nincs is katonaság, egy 8000 főből álló sereggel betörhetnénk a gaz országba, és ha rajta keresztül Fiumeig nem mehetnénk is, Jellasics uram kénytelen volna vissza jönni és védni országát, Perczel pedig kiszabadulna a hálóból.

Zala népe maga is képes volna elkergetni a horvátokat, kik között ugyis kevés a katona; a mi horvát nép a Muraközben tanyáz, az nemzetör és haza kívánkozó ujjoncz.

De hiában, nincs egész Zalában egy is olyan, a ki a népet erőlyes föllépésre fel buzdítaná és a dolog élére állván, a népet vezetné.

Ellenben van számtalan olyan, ki a kocsi minden kerekait kötve tartja, de ha lehetne, azt még hátra is tolná.

Illyenek a zalai nemesek.

A zalai nemesség le fonta liberalismusi pen-sumát még mult évi Marcius előtt, most pipásgatva ül a pamlogon.

De bár csak így állna a dolog, egyet se szólnék, de a zalai nemesség hátra törekszik, 1847-ben „előrő“ volt a jelszava, mostani jelszava „vissza“.

A zalai nemesség elrémlül ő tulajdon művén, mert ő az ördögöt csak tréfából ciztálta, az ördög pedig valóban megjelent, és kéri napszámát.

A zalai nemesség csaknem első mondta ki az egyarányos adózást, s a szabadság egyéb első elveit, mert azt gondolta, hogy majd az országgyűlésen minoritásban marad, de jaj, a tréfából való lett, a nemesnek muszáj adóznia, ő elvesztette a követválasztási privilegiumot és a követinstruálási hatalmat; sőt a tisztviselői mindenhatóság is kicsikartatott a kezéből, és csak maga a jó isten tudja mi lehet még a dologból.

Bezzeg siratják most a megszünt születési előjogokat és az elvesztett mindenhatóságot, mint a zsidók Jeruzsalem pusztulását.

Ők nagyon lehangoltak, a jó híreket hihetlenséggel hallgatják, a rosszakat nagyitva terjesztik.

Mindig búsulnak, panaszkodnak a nagy teherről és elkedvetlenítik a népet.

Ők tisztjei az őrseregnek, és épen ők hátráltatják az őrsereg jobb rendezését és főképen a népfelkelést.

És ha valaki nálunknál buzgóbb hazafi jót tenni akar, rá heisztik e farizeusok a népet, mondván: „Ni ez titeket és vagyonotokat veszedelmbe akarja hozni.“

Czindery és czimborái nyilvános schwarzelgelbségük által a jó ügyet előmozdították, a zalai szinmutatók szinlelt honszeretettük által ártanak neki. Ezek azok a híres liberalisok, szuette támaszai a szabadságnak.

A „vissza“ jelszót még egy más osztály is elfogadta, a papság.

Az angolok jokejait koplaltatják, ha ez az emberiséggel megegyezne, így kellene hánni a a statusnak egyházrendbeli szolgálival is.

Lám a reformatus papsággal mindig mostohán bántak s ni ezek a legjobb hazafiak, e kritikus időkben ezek teljesítik leghivebben statusszolgai kötelességüket.

A pápista káplánok is szegények, de van ám köztük sok buzgó hazafi.

Nem úgy a plebánosok, ők nem barátjai a népszabadságnak, mert sedecimájukba került.

Kíváncsian néznek vissza az osztrákház egyp-tomi husbográcsaira, és mély hálával emlegetik, hogy az osztrák az egyházzól mindig atyásan gondoskodott.

De gondoskodhatott is, mert nem a magáét ajándékozta, s minden ajándékozásai prédébani osztozások voltak.

Az egyházirendben pedig mindig voltak Lolyola hív követői, kik a népet maguk számára le nem igazhatván, a zsarnok uralkodó ház börtön-mestereivé lettek.

A plebánusok is örülnek a jó hírek, de csak lesütött szemmel, politizálnak is, de mindig csak olyan oraculumféle kétértelmű kifejezésekben.

A szabadságérti könyörgéseket és predikációkat nyilvánosan megtartják, mivel félnek a nálunknál buzgóbb néptől, de ha a falusi nép tőlük otthon tanácsot kér

Bár valósulna az előre hirdetett keresztes háboru. E jó „Sibolet“ volna plebánosaink hon- és szabadságszeretetére nézve.

Sok schwarzelgelb lelkész ott hagyná hiveit s szöknek zsarnok urához.

Megürülne sok plebánia, és sok beesületes káplán kapna hivatalt és kenyeret.

A császár pedig egy reverendás regementet küldhetne a magyarok ellen.

Sz.-Lászlón, június 17. 1849.

Mátyus Kálmán.

Kérdő pontok ?

Paczkó vízi városi káplán, ki a szószékből hűségesen megkérdezgette vásárnaponként, hogy juhái közül, ki azon elvetemedett, ki a Kossuth

féle rebellesekkel tart, mert annak a szemé közé akar köpni. S ezen lelki pásztor mégis legelteti nyáját, -- hogy van ez? nem értem.

Kimlein várerősítési tiszt (Eortificationsbaumeister), ki már vagy tíz év óta szolgál Budán, mikor a ministerium 1848-ban megalakult, hozzánk szegődött, később, midőn a császári sereg Budapestet elfoglalta, s a gaz Henczi Budapestet lövette, legmeghittebb embere s tisztje volt, s most ismét nálunk van szolgálatban az egész Budapest csudálkozására, ezt ismét nem értem? megjegyzendő még, hogy ezelőtt három héttel családját elindította Eszékre, s úgy sejtven, hogy ránk nézve kellemetlen körülmények kezdettek kifejlenni, azokat az utból visszahivta, s avval dicsekvék, hogy csak itt várja már be a császáriakat.

Van itt egy muszka Budán, a ki a volt nádorné orosz hg. asszony felett tartja az isteni tiszteletet, a kinek voltak setétes ablakai akkor, midőn Kossuth Pestre érkezett, avval dicsekszik uton utfélén, hogy ő levelez Oroszhonnal, s már ki is van nevezve tolmácsnak valamely Kajmakantól, s ezt Buda városa rendőrsége tudja, vagy legalább tudnia kellene, s még sincs befogva, de már ezt még jobban nem értem.

Ön Marcius tanácsos volt, s kérem tehát ezen tárgyakban fölvilágosítását, s ez esetben, ha avval nem szolgálhatna, bizza a tisztelt közönségre.

H I R D E T É S E K.

3—1

Lombay János, közlekedési ministeriumi hivatalnok, barátilag felszólítatik, miszerint három nap alatt alóírtnál megjelenni el ne mulasszon.

Pest június 21-kén 1849.

V. K.

Megyházutca 596. sz. a.

1—3

Vörösmarty, a Bocskay-csapatnál főhadnagy, barátilag felszólítatik, miszerint három nap alatt alóírtnál megjelenni el ne mulasszon.

Pest június 21-kén 1849.

V. K.

Megyházutca 596. sz. a.

1—3

Ivanszky Kálmán, ministeriumi hivatalnok, barátilag felszólítatik, miszerint három nap alatt alóírtnál, megjelenni el ne mulasszon.

Pest június 21-kén 1849.

V. K.

Megyházutca 596. sz. a.

FORRADALOM.

Néhány nap mulva elkészül, ára 40 ez. kr., de egy egy ív is kapható 6 krjával. Megrendelhetni minden könyvárus által.

Irta

Táncsics Mihál.

2—1

Majorsági birtok haszonbérbe adatik.

Pesten alul 5 vagy 6 órányira a Duna mellett egy 300 holdnyi majorsági birtok, csupán gazdasági épületekkel ellátva, e folyó évi szent Mihál naptól, hat egymás után következő, az az 1855-dik évi szent Mihál napjáig haszonbérbe kiadandó. Tudósítást vehet a haszonbérbeni kívánó. Blaskovics Sándor ügyésznel, Pesten Szer-vita téren, 444. sz. alatt első emeletben.

38.

3—1

Hirdetmény.

A budai takarékpénztár félévi számolatját immár befejezven, a betételek után járó folyó első félévi kamatok, mátol felvehetők: mi is az illetőknek ezennel tudomására adatik.

Kelt Budán, 1849. július 3-án.

Az igazgató választmány határozatából.

Egy jó erős uti hintó s két erős nagy ló számszámostól szabadkézből eladandó — megtekinthető Kerepesi uton „Mátyás Király“ — fogadóban.

Nemzeti



színház.

Pest, szerdán, július 4-kén, 1849.

PAJZÁN IFJU.

Vigjáték 3 felvonásban. Kotzebuetől.

Személyek:

Báró Tüzes Ferencz	—	Farkas Lajos.
Felix, nevelő	—	Szilágyi S.
Zsémbesné asszony	—	Kovácsné.
Nina, leánya	—	Bulyovszkiné.
Lizi, Zsémbesné szobaleánya	—	Miskolczi J.
Bivajfi ur, falusi nemes	—	Bartha.
Mólkus János, nyugalmazott katoná	—	Telepi.
Fodrász	—	Petrik.
Inas	—	Morvai.

Kezdeté 7 órakor, vége 9-kor.